
Jezdecká
AKADEMIE
KŘEHKÉ SNY
GINA MAYER

KŘEHKÉ SNY

Copyright © 2019 Ravensburger Buchverlag
Pferdeflüsterer-Academy, Zerbrechliche Träume
© 2019 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Iva Zündorf, 2026
Cover © Anna Rohner, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6989-6 (pdf)

Jezdecká AKADEMIE

KŘEHKÉ SNY

GINA MAYER

přeložila Iva Zündorf

KING COOL

Vysoko nad ním bylo okno. Za oknem se rozprostíralo nebe. Ve dne bylo světlé. V noci černé. To bylo jediné, co se v jeho životě měnilo. Nebe, které bylo někdy světlé a někdy temné.

Když zvedl hlavu, mohl ho zahlédnout. Když se díval dopředu, viděl jen stěnu z prken, která byla kolem něj.

Za zdí byli i jiní koně. Slyšel, jak klapou kopyty, šustí senem, pronikavě řehtají, když se leknou. Cítil jejich pot, když se ráno vrátili z dostihové dráhy. Po závodech je ostříkali hadicí, ale jejich vyčerpání se smýt nedalo. Ulpívalo na nich dál.

Neviděl je a oni neviděli jeho. Možná na něj dávno zapomněli, protože i on už začínal všechno zapomínat.

Od chvíle, kdy shodil dívku na zem a dupal po ní, ho z boxu už nikdo nevyvedl. Lidé se k němu přibližovali jen s velkou opatrností. Chodili ho krmit, ale nikdo se ho nedotkl. Nikdo se neodvážil vyhoupnout se na jeho hřbet.

Věděli, že už se mu nedá věřit. Udělal by to znovu. Ale dívka se už neodvážila přiblížit se k němu. Ani muž se už neukázal.

Den co den stál osamělý ve svém příbytku a hleděl na stěnu z prken. Když zvedl hlavu, viděl nebe, které bylo někdy světlé a někdy temné. Ale možná i to byl jenom klam.

1.

Summer a Chenoa plavali zpátky ke břehu. Přebrodili mělčinu a zastavili se na kraji úzké písčité pláže. S chutí začali okusovat tmavě zelené rákosí, které vyrůstalo z vody.

Zoe cítila, že by se Šaman rád pustil za nimi, ale nechce ji uprostřed jezera nechat samotnou.

„Nemusíš se o mě bát, Šamane," zašeptala mu do ucha. „Isabelle a Cathy na mě dají pozor."

Jemně ho poplácala po vlhké šíji. Černý mustang hlasitě zafrkal a zamířil ke břehu.

„A tobě ještě nikdo neřekl, že koně lidské řeči nerozumí?" zeptala se Cathy, která plavala vedle ní. Její růžově obarvená kštice svítila na hladině jako bójka.

„Proto se ve Snowfieldu učíme Natural Horsemanship jako metodu přirozeného zacházení s koňmi."

„To bys měla vysvětlit Šamanovi, ne Zoe," zasmála se Isabelle, která plavala vedle ní. Přetočila se na záda a její hnědé vlasy se na hladině rozprostřely jako hedvábný vějíř. „Že se nestydí. Na koně se chová dost nepřirozeně." Isabelle pocházela z Quebecu a měla roztomilý francouzsko-kanadský přízvuk.

„Já jsem ráda, že mi aspoň jeden kůň rozumí," řekla Zoe. „S těmi ostatními se mi to zrovna nedaří."

Šaman mezitím doplaval ke břehu. Zoe se dívala, jak vystupuje z vody. Hřebcovo statné černé tělo se na slunci lesklo jako tekoucí asfalt. Její mustang byl nádherný!

Pak se obrátila, lehla si ve vodě na záda jako Isabelle a dívala se na modré letní nebe.

Přemýšlela, jaký byl její život, než přišla do Snowfieldu. Jak předtím vůbec mohla existovat? Jezero, lesy, divočina, to všechno je její součástí. Jak to jen mohla ve městě vydržet tak dlouho?

Zoe, Cathy a Isabelle chodily na slavnou Jezdeckou akademii ve Snowfieldu na severozápadě Kanady. Od loňského roku tam otevřeli speciální třídu se zaměřením na Natural Horsemanship. Zaříkávači koní – jak jim říkali ostatní studenti – se učili komunikovat s koňmi přirozeným způsobem. Pracovali bez nátlaku, bez pomůcek a především beze slov.

Zoe to připadalo neskutečně těžké. Na rozdíl od spolužáků s koňmi nevyrůstala, jezdit začala teprve před rokem. Za to, že ji na akademii vůbec vzali, vděčila jenom Šamanovi.

Když černého mustanga poznala, nikoho jiného k sobě nepustil. Nikdo se ho nesměl ani dotknout, natož s ním jezdit. Jen Zoe. Přijal ji, protože si nějakým záhadným a naprosto nevysvětlitelným způsobem rozuměli.

Ať už slovy, nebo bez nich, Šaman přesně věděl, co od něj Zoe chce. Stejně jako Zoe dobře věděla, co se v něm odehrává.

„No tak, Zoe," řekla Cathy. „Vždyť jsi pořád lepší. Ten včerejší join up s Rockym byl super."

„Rocky je jako beránek," namítla Zoe. „Ale když Isabelle přiměla toho šíleného Duka, aby jí sám nastavil kopyto, tomu já říkám zaříkávání koní! Tak daleko to v životě nedotáhnu."

„Ale jdi, nelituj se tolik!" Isabelle se ve vodě zase obrátila na břicho. Napůl pobaveně a napůl dotčeně si Zoe změřila svýma mandlovýma očima. „Pojďme už z vody ven. Začíná mi být pomalu zima."

„Jasně! Kdo bude první na břehu!" pobídla je Cathy. Ještě to ani nedořekla, a už zamířila kraulem ke břehu. Za chvíli měla před oběma děvčaty pořádný náskok.

Cathy byla výborná jezdkyně, skoro stejně dobře ale uměla i plavat. Na jezeře taky objevila jejich tajnou zátoku. Nejdříve sem chodila jen sama, před nějakou

dobou ale ukázala své oblíbené místo i Zoe a dnes sem poprvé vzala Isabelle. Byl to největší projev důvěry, jaký jí Cathy mohla dát. To bylo všem třem jasné.

„Ani se nepokoušej ji chtít dohnat," poznamenala Zoe, než udělala první tempo. „Cathy tajně trénuje na olympiádu."

Plavaly s Isabelle pomalu ke břehu. Byly ještě pořádný kus od písčité pláže a Cathy se už brodila ke břehu. „Hej," mávala na ně, „přidejte, vy lenoši, jinak vám ty gumové medvídky spořádám sama!"

Za chvíli už ležely se zavřenýma očima na osuškách a čekaly, až je slunce osuší. Jeho paprsky Zoe oranžově prosvítaly pod víčky. V lese cvrlikali ptáci, v dálce ťukal do stromu datel.

„To je taková nádhera," zamumlala Isabelle ve stejnou chvíli, kdy na to pomyslela i Zoe. „Já už odsud nechci nikdy odejít."

Cathy si povzdechla. „To si říkám pokaždé, když sem přijdu."

„Děkuju ti, že jsi mě sem vzala," řekla Isabelle.

„Ale jestli to o zátoce někomu vyzvoníš, budeš o hlavu kratší," zavrčela Cathy.

„Nikdy!" ujišťovala ji Isabelle. Najednou hlasitě vyjekla. „Kobylo jedna! Zbláznila ses nebo co?" Isabelle

rychle vyskočila ze země. Zoe se lekla a otevřela oči. Viděla, jak se Isabellina sněhobílá Chenoa sklání k Isabelle a nechá se víškat za ušima. „Přikradla se sem jako duch," vysvětlovala Isabelle. „Když jsem otevřela oči, najednou jsem ji viděla přímo nad hlavou."

„Vždyť je to čarodějnice," zavtipkovala Cathy, i když věděla, že se to Isabelle nelíbí.

Zoe se posadila, přitáhla si kolena k tělu a zadívala se na protější břeh. Pod zasněženými vrcholky hor se rýsovala budova snowfieldské akademie. Studenti jí říkali zámek, protože škola vypadala jako staré šlechtické sídlo.

Sněhobílé zdi zámku se strmě tyčily do výšky, zdobila je spousta špičatých průčelí a kulatých věžiček. Zámek přitom nebyl starý. Nechal si ho postavit jeden železniční magnát, který po sobě chtěl zanechat pomník.

Od zámku vedla cesta k jezeru. Ještě před půl hodinou bylo na louce spousta studentů, kteří se opalovali, hráli si s míčem nebo si jenom povídali. Teď jich tam bylo vidět jen málo.

„Kolik je vlastně hodin?" zeptala se Zoe.

Isabelle se podívala na mobil. „No nazdar! Za chvíli bude půl páté. Měly bychom vyrazit zpátky."

„Neplaš se!" Cathy ležela dál na zádech. „Máme ještě spoustu času. V létě to v jídelně s večeří neberou tak přísně. Posledně jsem dostala jídlo i o půl osmé."

„Ale já mám o půl osmé ještě zkoušku na letní slavnost.“ Isabelle vstala. „Klidně tu zůstaňte, jestli chcete, já se můžu vrátit sama.“

„Ne, to je hloupost. Sama se v lese jenom ztratíš,“ zvedla se Cathy. „Nebo tě sežere medvěd i s tou tvojí kobylou a prázdniny budou v háji. To si nevezmu na svědomí.“

Dívky sbalily osušky do batohu. Klid, který Zoe ještě před chvílí prostupoval, byl najednou pryč. Protože jí Cathy připomněla, že budou prázdniny.

Školní rok se pomalu chýlil ke konci. Už jenom sedm dní zbývalo do posledního školního dne a tradiční letní slavnosti, na kterou byli pozvaní všichni rodiče, členové rodin a bývalí studenti akademie. Budou tu i Zoeini rodiče, druhý den pak společně poletí domů.

A potom? Osm týdnů prázdnin, které Zoe stráví ve Vancouveru. Osm týdnů volna, žádný jezdecký trénink ani domácí úkoly a zkoušení. Spolužáci už se nemohli dočkat. Ale Zoe ta představa naháněla hrůzu.

Rodiče s ní původně chtěli letět na tři týdny do Kostariky, ale mamince do toho přišel důležitý koncert v Torontu a ani tatínek se kvůli jedné obrovské zakázce nakonec nemohl uvolnit. Kim, Zoeina jediná kamarádka ve Vancouveru, měla nového přítele. Se

skupinou kamarádů spolu cestují po Evropě. A Zoe se zřejmě unudí k smrti.

Kdybych tak jen mohla zůstat ve Snowfieldu, přála si toužebně. Zámek odloučený od světa, samota v lesích, nic z toho ji neodrazovalo. Proč by mělo? Byl tu Šaman. A Cyprian tu o prázdninách zůstane taky.

Srdce jí poskočilo jako vždycky, když si na Cypriana vzpomněla. Aniž by to chtěl, málem kvůli němu skončilo Zoeino přátelství s Isabelle. Obě se do něj zamilovaly.

„Co se tak tváříš, Zoe?" zeptala se Cathy. „Něco tě kouslo?"

„Ne. Jenom jsem… Ale vždyť je to jedno."

„Není ti přece jenom líto, že s námi nebudeš účinkovat na slavnosti?" zeptala se Isabelle. „Pořád se ještě můžeš přidat. Caleb bude rád, když tam bude ještě pár lidí z naší třídy."

Páteční letní slavnost měla začít velkolepou galapřehlídkou v jízdárně, kde studenti předvedou své jezdecké umění. Isabelle a Chenoa mají připravenou ukázku drezury, vystupovat bude i Cyprian.

Zoe však nabídku třídního učitele Caleba Colea na vystoupení v programu rovnou odmítla. Její poslední a dokonale zpackané vystoupení na vánoční slavnosti ji pořád strašilo v hlavě. Šaman se tehdy úplně rozběsnil a celé měsíce trvalo, než Zoe začal zase důvěřovat.

„Však bys nejela se Šamanem," říkal jí Caleb. „Můžeš si vzít některého ze školních koní. Alejandra, Drew

a Haruko připravují ukázku voltižování, tam by ses určitě mohla přidat."

Ne. Když nemůže jet se Šamanem, nepojede raději vůbec.

„Teď už je stejně pozdě," odpověděla Zoe Isabelle. „Do slavnostního představení zbývá jen týden. Ne, já si pěkně sednu do publika a v klidu si tu galashow užiju."

„Já taky," přidala se Cathy. „Škoda že tam nebudeš hrát na flétnu."

„Hodně vtipný," odsekla Zoe.

Paní Fitzgeraldová, ředitelka školy, se jí před několika týdny zeptala, jestli by nechtěla na úvod představení zahrát jednu skladbu na flétnu. Než totiž Zoe začala na akademii ve Snowfieldu studovat Natural Horsemanship jako metodu přirozené komunikace s koňmi, vystupovala v největších koncertních sálech světa. *Zoe Deventerová, zázračné dítě s flétnou*. Její koncerty byly vyprodané několik měsíců předem, Zoe byla světová hvězda. Toho všeho se bez mrknutí oka vzdala. Kvůli Šamanovi a Snowfieldu.

„Proč?" Cathy zvedla obočí poseté množstvím piercingů. „Já bych si tě ráda poslechla."

„Já taky!" hlasitě přitakala Isabelle. „A moc!"

„Odjezd," přerušila je Zoe a rázným krokem zamířila k Šamanovi.

Příčná flétna, hudba, koncerty – to byl její starý život. A neměl s tou Zoe, která studovala ve Snowfieldu

jezdectví, vůbec nic společného. Přála si, aby na tu starou Zoe všichni už konečně zapomněli.

Zoe věděla, že rodičům ve Vancouveru chodí denně dopisy a e-maily z celého světa, v nichž fanoušci Zoe zapřísahali, aby ještě alespoň jednou vystoupila. Zoe mamince zakázala přeposílat jí poštu do Snowfieldu. Nechtěla o tom všem už ani slyšet.

„To přestane," utěšoval ji pokaždé její učitel jezdectví Caleb. „Jednou ti dají pokoj." Sám to jako bývalý světoznámý závodní jezdec dobře znal. Dokud se nerozhodl, že nechce vnímat koně jen jako sportovní pomůcku, ale jako partnery a kamarády. Tehdy se začal učit jejich řeč.

Dnes ve Snowfieldu na poloviční úvazek jako profesor na jezdecké akademii a ve zbylém čase pracoval jako terapeut traumatizovaných a obtížně zvladatelných koní.

I když škola ležela na tak odloučeném místě, mnoho chovatelů ke Calebovi přiváželo své narušené koně, aby je vyléčil z jejich strachů a tiků.

Někdy trvalo celé týdny, než se Calebovi podařilo získat jejich důvěru. Ale podařilo se mu to v podstatě vždycky. A každý úspěch posiloval jeho proslulost v koňském světě.

Už dávno dostával víc žádostí o terapii, než vůbec mohl zvládnout. Jako zaříkávač koní byl stejně vyhlášený jako v době své jezdecké slávy. O věhlas ale nestál,

důležité bylo, že v novém povolání mohl být sám sebou. To jediné pro něj platilo.

„Nezlob se, Zoe," položila jí Isabelle ruku na rameno. „Nebylo v tom nic zlého. Já si jen myslím, že je to vážně škoda, že jsi s flétnou úplně přestala."

Zoe obrátila oči v sloup. „V pátek si o tom můžeš povykládat s mojí mámou. Určitě si budete výborně rozumět."

2.

Cestou k zámku se její špatná nálada úplně rozplynula. Les s obrovskými buky a olšemi, pod nimiž bujelo husté kapradí, Zoe nikdy nezklamal. Naplňoval ji nesmírným štěstím a klidem.

Po večeři se s Cathy posadily na lavičku v hale velké jízdárny a pozorovaly, jak probíhá zkouška na slavnostní představení.

Syd Okafor a Marcos Snyder z třetího ročníku si nacvičili číslo s garrochou – dlouhou dřevěnou tyčí, kterou dříve honáci dobytka ve Španělsku rozháněli býky.

Hoši spojili tradiční techniku s tanečními prvky. Vystoupení vypadalo jednoduše, ale všichni v hale věděli, kolik je za tím tvrdé práce.

Pak přišly na řadu Alejandra, Haruko a Drew se svou ukázkou voltižování. Přechody ještě úplně neseděly, ale jinak jim to docela vyšlo.

Po nich jela Evi Steinmannová s malým tinkerem Tomem. Tom vlastně patřil Zoe, která ho před časem koupila, aby koník nemusel odejít ze Snowfieldu. Zoe neměla čas sama s ním jezdit, půjčila ho proto Evi, která přijela z Německa a vlastního koně neměla. Drobná dívka ze sedmé třídy si s Tomem skvěle rozuměla. Strakatý Tom ji miloval a nejraději by s ní chodil i do školy.

Evi nacvičila s Tomem veselou scénku, při které malý hřebec musel počítat, balancovat a čutat s míčem a na konci se uklonil jako profesionální herec.

„Vždyť to je dokonalé!“ zhodnotila Zoe, když Evi a Tom odcházeli. „Proč ti dva ještě vůbec zkouší?“

V dalším čísle předváděla skupina osmi jezdkyň z vyššího ročníku tango s koňmi, které se ani trochu nezdařilo. Po dvou marných pokusech zástupkyně ředitelky paní de Cesco jejich vystoupení přerušila.

„Co to tu předvádíte?“ ptala se rozzlobeně. „Máte ještě jeden pokus. Jestli to zítra večer na zkoušce bude zase taková katastrofa, vaše vystoupení definitivně škrtám z programu.“

Dívky zlomeně vyvedly koně ven.

„Musím jí dát za pravdu,“ podotkla Cathy. „Zajely to špatně.“

„Ty souhlasíš s paní de Cesco?“ žasla Zoe. „To se mi snad zdá!“

Ellen de Cesco byla dříve sama úspěšná závodní jezdkyně a na akademii učila parkur a drezuru. Byla přísná a neúprosná a mnozí studenti z ní měli hrůzu. Měla však i skupinku obdivovatelů, kteří ji přímo zbožňovali a dělali všechno pro to, aby se jí zalíbili. Kdo ve třídě paní de Cesco uspěl, ten však opravdu něco uměl, v tom byla většina studentů zajedno.

Zoe a Cathy k jejím obdivovatelům nepatřily. Obě s ní měly z dřívějška špatné zkušenosti a raději se jí vyhýbaly.

„Nechte toho žvanění tam nahoře!“ podívala se na ně zástupkyně ředitelky ledovým pohledem. „Můžete se dívat, ale kdo bude rušit, okamžitě letí ven, je to jasné?“

Zoe přikývla a semkla rty. Koutkem oka zahlédla, jak Cathy obrátila oči v sloup.

„Pokračujeme!“ tleskla paní de Cesco. „Abychom skončili ještě dneska.“

Na závěr předvedly Isabelle a její klisna Chenoa klasickou ukázku drezury. Vystoupení, na kterém Isabelle pracovala teprve pár dnů, bylo mnohem méně okázalé než předchozí čísla, přesto celá hala skoro nedýchala.

Isabelle a Chenoa byly prostě dokonalé. Každý pohyb, každý krok byly naprosto perfektní.

Isabelle oslavila před třemi týdny čtrnácté narozeniny. Stejně jako Zoe s flétnou byla Isabelle špičková jezdkyně. Jejich rodině patřil *Dufresne Stud & Stallion Breeding* v Quebecu – nejslavnější hřebčín v Severní Americe.

Isabelle začala s jezdectvím ve třech letech a v drezuře vyhrála všechny důležité závody ve třídě dorostenců. Přesto ale kariéru profesionální jezdkyně ukončila a začala studovat Natural Horsemanship u Caleba Colea.

Isabelle byla na jezdecké akademii Zoeina nejlepší kamarádka. Zoe se přesto neubránila závisti, když viděla, jak skvěle Isabelle navedla svou sněhobílou klisnu z pasáže do dokonalé piafy. Jezdkyně a Chenoa byly jako jedno tělo, pohybovaly se lehce, s okouzlujícím půvabem a elegancí.

Když Isabelle dokončila své vystoupení a seskočila ze sedla, všichni začali tleskat. Isabelle na ně jen mávla a odcházela s koněm z jízdárny, jako by to nebylo nic zvláštního.

Pro ni to nic zvláštního nebylo.

Zoe si zato musela všechno tvrdě vydřít: drezuru, parkur a hlavně komunikaci s koňmi. Zatímco Isabelle stačilo jen pár minut, aby za ní problémový kůň chodil jako pejsek, Zoe byla po roce tréninku jakž takž schopná komunikovat jen s poslušnými školními koňmi.

Isabelle ale převyšovala všechny, nejen Zoe. Jediný, kdo s ní v zacházení s koňmi i při jízdách dokázal držet krok, byl Cyprian.

Kde vlastně je? Zoe se od spolužáků dozvěděla, že chtěl na slavnostním večeru taky vystoupit. Ale zkouška už byla u konce a Cyprian se neukázal.

„Nevíš, proč Cyprian nejede?“ zeptala se šeptem Cathy.

Cathy pokrčila rameny. „Proč se ptáš mě? Ty jsi přece největší expertka na Cypriana.“

Největší expertka, pomyslela si Zoe. Znala sice Cypriana o trochu víc než Cathy, to byla pravda. Ale díky své zamlklosti pro ni byl pořád velká hádanka.

Nepřišel snad na zkoušku, protože je nemocný? Doufejme, že ne, pomyslela si. Byl pátek a o víkendu měli jako vždycky domluvenou vyjížďku. Brzy ráno, než se ostatní vyštrachali z postele, měli už dávno osedlané koně a uháněli kolem jezera nebo se vydali dál do lesa.

Pro Zoe to byly vrcholné okamžiky týdne, nikdy by vyjížďku nezrušila. Ale nebyla si jistá, co jejich společný čas znamená pro Cypriana. Těší se stejně jako ona, nebo je to pro něj spíš zvyk? V každém případě ještě nikdy vyjížďku neodřekl.

Vytáhla z kapsy mobil a zkontrolovala zprávy. Od Cypriana tam nebylo nic. S úlevou mobil strčila zpátky.

„Zítra se ho zeptám, proč tu dneska nebyl,“ špitla nenápadně směrem ke Cathy.

Zoe se vzbudila dřív, než zazvonil budík. Vyskočila z postele a oblékla si jezdecké kalhoty. Podívala se na vedlejší postel, kde spala Cathy. Zpod peřiny čouhalo jen pár pramínků její růžové kštice. Nahoře nad Cathy pochrupávala Drew, nad Zoe spala Haruko. Byla sobota, šest hodin ráno a ani jedno z děvčat nemělo v plánu tak brzy vstávat.

Zoe se rychle podívala z okna a protáhla obličej. Venku to vypadalo, jako by nějaký obr pověsil nad zámek mokré prostěradlo. Hustá šedá mlha zakryla výhled na louky i na jezero. Snad se ten opar brzy zvedne, pomyslela si Zoe.

Ale když přecházela po kamenném mostě přes hradní příkop, mlha ještě víc zhoustla. Zoe připadlo, že dolů k velké pastvině probíhá bílým tunelem. Sotva rozeznávala kmeny stromů a spodní větve křovin, které lemovaly cestu. Všechno ostatní se ztrácelo v hustém oparu.

V takové mlze Zoe neměla šanci Šamana najít, výběh byl obrovský. Když ale přišla k vysoké ohradě, která obklopovala pastvinu, černý hřebec už na ni čekal. Stejně jako to ráno před rokem, když Zoe poprvé přijela do Snowfieldu. Tehdy na louce ležela stejná bílá mlha, Šaman z ní vystoupil a dlouho poslouchal, jak Zoe hraje na flétnu.

Dnes stála vedle Šamana Chenoa, Isabellina sněhobílá klisna. Byla pořád s ním, nikdy se od něj nevzdálila. Když Zoe přelezla ohradu a nasadila Šamanovi ohlávku, kobylka nešťastně zafrkala.

„Neboj, já ti ho zase přivedu zpátky," utěšovala ji Zoe.

Šaman si otřel hlavu o její rameno. Zoe ucítila jeho teplý dech a nasála jeho silnou kořenitou vůni. Tak vonělo štěstí.

„Dneska nemůžeme jet rychle," vysvětlovala Šamanovi cestou k uvazišti. „V mlze to není bezpečné."

„Myslím, že můžeme vyjížďku rovnou odpískat," ozval se za ní chlapecký hlas.

Zoe se ohlédla a spatřila, jak z mlhy vystupuje hnědá koňská hlava a za ní vysoká postava tmavovlasého chlapce.

Cyprian byl jako vždy celý v černém. Jen jeho oči zářily až nadpozemsky krásnou modří.

„Ty to chceš vzdát?" zeptala se Zoe a v celém těle ucítila zvláštní zabrnění. Dobře ho znala, bylo to, jako by jí v břiše přetekla láhev minerálky.

„Znáš pravidla," řekl Cyprian. „Pokud nevidíš dál než metr, nesmíš jezdit. Když ten předpis poruším, přijdu o místo."

Jako jeden z mála na akademii Cyprian neměl vlastního koně. A neměl ani bohaté rodiče, kteří by mu platili školné. Maminka zemřela a s otcem se nestýkal. Caleb Cole se postaral, aby byl přesto přijat ke studiu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Jezdecká akademie: Křehké sny**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.